U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **E. M.,** zastoupen JUDr. Vítem Biolkem, MBA, advokátem se sídlem Bohuslava Martinů 1038, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 9. 2018, č. j. 31 Az 16/2018 – 81,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Vítu Biolkovi, MBA, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 4. 2018, č. j. OAM-270/ZA-ZA11-ZA15-2018, žalovaný vyhodnotil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu"), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalovaný dále určil Spolkovou republiku Německo jako stát příslušný k posouzení podané žádosti.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji zamítl rozsudkem ze dne 13. 9. 2018, č. j. 31 Az 16/2018 - 81. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Stěžovatel má za to, že přijatelnost kasační stížnosti je dána s ohledem na to, že krajský soud se dopustil při svém rozhodování o žalobě zásadního pochybení při výkladu hmotného a procesního práva, které mělo nepříznivý dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[4] Krajský soud se náležitě nezabýval námitkou stěžovatele, že existují důvodné obavy, že SRN není schopna dostát svým mezinárodním závazkům, a nezkoumal, zda rozhodnutí žalovaného vycházelo v této části z náležitých podkladů a informací o aktuální situaci v SRN. Stěžovatel na tuto skutečnost v rámci řízení o žalobě opakovaně poukazoval a upozorňoval mj. na to, že ze strany německých orgánů mu nebyla poskytnuta náležitá pomoc a ochrana před gruzínskými vymahači, a to ani po stránce materiální, ani po stránce právní. S ohledem na konkrétní situaci stěžovatele tedy nelze bez dalšího spoléhat na domněnku souladu azylového řízení v SRN se standardy Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí omezil na pouhé opakování nijak důkladně potvrzeného tvrzení žalovaného, že SRN je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie a že stěžovateli v SRN nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Takový závěr však není podložený a nemá oporu ve spisu ani v provedeném dokazování. Posouzení výše uvedeného je pro určení příslušnosti státu k posouzení žádosti stěžovatele významné, neboť přemístění stěžovatele do SRN je za těchto okolností způsobilé přivodit porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

[5] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[9] Otázkou, zda v případě Spolkové republiky Německo existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval, přičemž v rozsudcích ze dne 12. 7. 2018, č. j. 5 Azs 128/2018 – 45 a č. j. 5 Azs 129/2018 – 53, a v usneseních ze dne 11. 9. 2018, č. j. 5 Azs 240/2018 – 21 a č. j. 5 Azs 241/2018 – 22, dospěl k závěru, že tomu tak není. V těchto rozhodnutích zdejší soud výslovně uvedl, že *neshledal existenci systémových nedostatků německého azylového systému ani existenci důvodného rizika, že již samo přemístění do SRN může pro stěžovatele představovat riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU*. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že předmětnou otázkou se dostatečně podrobně zabýval jak žalovaný na str. 4 rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, tak i krajský soud na str. 6 a 7 napadeného rozsudku.

[10] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[11] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu